

האשה נקנית פרק ראשון קידושין ז.

עין משפט נר מצוה

בז א מיי פיה מהל
 אשות הלי כב סמנ
 עשין מח טושי"ע אה"ע סי'
 כט טע"ה:
 ב מיי שם הלי נא
 סמנ שס טושי"ע שס
 טע"ג:
 ג מיי שם הלי כב
 סמנ שס טושי"ע
 אה"ע סי' כ טע"ה ט:
 ד מיי פיה מהל
 מכרה הלי סמנ
 עשין מח טושי"ע חו"מ סי'
 ק"ט טע"ה ז ד ה ו ז וע"ש
 זכ"י:
 נא ה ו מיי פ"ג מהל
 אשות הלי"ט טושי"ע
 אה"ע סי' לא טע"ה ח:
 נב ז מיי פ"ט מהל
 מעשה הקנינות
 הלי"ט:
 נג ח מיי שם הלי"ט ופקק
 דקריעה ודלא כר"י
 [עין כ"ט]:

גזיון הש"ס

גב' חזר ולקחה
 והקדישה. ע' גזיון גמ ע"כ
 מנ"ה גמרו:

מוסף תוספות

א. דהיינו דוקא עבד כנעני
 דעליה כתיב קרא
 דוהתנתחלתם. מו"י מגילה
 כג: ד"ס שמו"ב. אלא לפי
 שד"ם יתיר לנכסים שיש
 להם אחריות נקטיה
 לרבנות. מו"י הלא"ש.

תו"ם ר"י הוקן

דלא מטי. הנאת ממון
 לידה שכל הממון נוטל
 האחר וזה נכנס ערב.
 בהדיא הנאה. דקא
 מדין ליה שנתון ממנו
 לאור מפני שהוא ערב
 גמיר ומשעבד נפשיה.
 והתקדשי לפלוני. ואותו
 פלוני אומר לה הרי את
 מקודשת לי בהנאה שיש
 לך בשבילי שנתון לך
 פלוני המנה שתתקדשי
 לי קונה האשה, אע"פ
 שאינו חסר ממון שהרי
 עבד כנעני קונה עצמו
 בכסף על ידי אחרים
 שפורין אותו ואפילו נתן
 לה הפלוני המנה על מנת
 שתתקדש לו והוא אומר
 לה עתה כך מקודשת
 שהנאה יש לה עתה
 שאם לא תתקדש אין לך
 במעוה כלום. ומסתברא
 שאם נתאבלו המעות
 קודם שיאמר לה האחר זה
 הלשון שאינה מקודשת
 שהרי בשעה שהוא אומר
 כך היא להו מלוה ולא
 דמי להתקדשי לי בזה
 לאחר שלשים יום [להלן]
 נט, א. דקא מקנה. הנכד
 וזהו האדון קני הכסף
 מיד אחרים שפורין אותו.
 [הילך מנה ואקדש אני
 לך]. ופי' שהוא אומר
 לה הרי את מקודשת לי
 בהנאת מתנה זו שקבלתי
 ברצונך. נכסים שיש להם
 אחריות. כגון קרקעות
 ואדם איתקש לקרקע והיה
 סבור המקשה שהטעם
 הוא אגב שקנה המעות

אם בן הו"ר נכסים שיש להם אחריות. פי' נקונטרס דלדס הוקש
 לקרקעות דכתיב והתנחלתם אותם לרשת אחוה וקשה דההוא
 קרא כתיב עבדך אצל בן חורין לא איתקש אלא דוקא דדמי עלי
 לפי ששמן אותו כעבד דליתא דפ"ק דסנהדרין (דף טו.) ועבד נמי
 פלוגתא היא דפ"ק דז"ק (דף יב.)
 אי כמקדשי אי כמטלטלי דמי ונראה
 דלאו דוקא יש להם אחריות אלא אף
 כי נמי אין להם אחריות לא מנינו
 מטלטלין נקנין אגב מטלטלין דנכסים
 שאין להם אחריות לא שייך זהו אגב
 א"י י"ל דה"ק ע"כ אי אשה נקנית
 אגב מטלטלין שדה נמי נקנה אגב
 מטלטלין שהרי קנין כסף דלשה
 ילפינן משדה קימה קימה ואם אין
 שדה נקנה מהיכא תימי בלשה"ס:
ונפשטמן קידושי בבואה מי לא
הנאי בו. תימה

דבריש תמורה (דף יא.) יליף רגלה
 של זו עולה ודבדנר שהשגחה תלויה
 זו מקרא דכתיב. כל אשר יתן ממנו
 לה' וגבי אשה לא כתיב קראו וא"כ
 מאי פריך הא לא דמו להדדי ונראה
 שלכן דקדק רש"י ופירש דהא
 מקודשת כלשון הקדש כאלמר לה
 וכדלמר צריש פירקין דלמר לה
 אכ"ע כהקדש שאלם עולה אותה
 כהקדש לפיכך יש להיות דינה כהקדש
 אצל אס היה אומר מאורסת או
 חד מהנהו לישי דלעיל (דף י.) על
 זה לא היה מקשה ונפשטו קידושי
 בכולה לפירוש זה: וחזר וקחה. הא
 נקט וזמר ולקחה ולא נקט בהמה של
 שני שותפין שהקדיש כל אחד מניה
 משום דלא שייך התם ועושה תמורה
 ותמורתה כיוצא בה דשותפין אין
 ממירין דלמר בתמורה (דף יב.)
ואפי' דמאן דאמר אין בולה עולה.
 התם (תמורה יא.): מפרש למאן

דלמר דאין כולה עולה מה יעשה
 ממנה וקאמר דימכרה לזכרי עולות
 חוץ ממנה הרגל שהקדיש ופריך
 הי"ך יפטר זה מעולתו הא הו"א
 ליה עולה חסירה ומשני כגון דלמר
 הרי עלי עולה כמו שאמללנה"ס:
 שמע

אבל קידושין אימא לא צריכא: אומר רבא ה' התקדשי לי לחיי מקודשת
 חייך מקודשת לי אינה מקודשת אומר ליה אבי לרבא מאי שנא חייך
 מקודשת לי דיאנה מקודשת אשה אומר רחמנא ולא חצי אשה ה"נ איש
 אומר רחמנא ולא חצי איש א"ל יהכי השתא התם איתתא לבי תרי לא
 חויה אלא גברא מי לא חזי לבי תרי וה"ק לה דאי בעינא לבינוסב אחריתי
 נסיבנא אומר ליה מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא וניפשטו לה קידושי
 בכולה מי לא תניא ה' האומר רגלה של זו עולה תהא כולה עולה ואפי'
 למ"ד אין כולה עולה י"ה"מ היכא דמקדיש דבר שאין הנשמה תלויה בו
 אבל מקדיש דבר שהנשמה תלויה בו היא כולה עולה מי דמי התם
 בהמה הכא דעת אחרת הא לא דמיא אלא להא ד' דאמר רבי יוחנן
 הבהמה של שני שותפין הקדיש חציה ו' חזר ולקחה והקדישה קדושה
 ואינה קריבה ועושה תמורה ותמורתה כיוצא בה שמע מינה תלת

לפיכך יש כח במאמר לפשוט והכא דעת אחרת יש חשונה כמותו המעבדת דבדנר שאם אין אשה רוצה אינם קידושין וזו לא נמלה אלא לחייה לפיכך אין דיבור תפיס בה: הא לא דמיא נ' מסקנא דמירוצא הוא אין דבר זה דומה אלא לבהמה של שני שותפין דלכא דעת אחרת המעבדת בה והתם לא אמרי' דתקדש כולה ע"פ האחד: ואינה קריבה. הואיל ונחלתה הקדישה לא נראית לקרב שלא קידשה אלא חזיה ותמכר ויקריב אחרת בדמיה: ועושה תמורה. אס המיר בה: וסמורתה כיוצא בה שמע מינה תלת: בעלי

ואקדש אני נך. וכשתנו לו א"ל התקדשי לי מקודשת ואע"ג דלא
 מני הנאה ליה: מדין ערב. ממנה שמלנו בתורה שהערב משמעבד
 למלוה (ט) אנו יכולין ללמוד: היך מנה והסקדשי לפלוני. והוא שלוחו
 אלא שמקדשה משלו: מקודשת. ואע"ג דממונה לאו של משלח
 הוא: מדין עבד כנעני. דמתן
 בתמני' לקמן (דף כג.) קונה את
 עצמו בכסף ע"י אחרים שאחרים
 פודין אותו בזמון והוא קונה עצמו
 ויולא לחירות ואע"ג דלא חסר איהו
 בהאי ממונה מדי: ואקדש אני לו.
 לאותו פלוני בזמנה שמתן לו בשבילי:
מדין שניהם. (ט) מצין שני הדינין
 הללו של ערב ושל עבד כנעני אנו
 למדין: האי דקא מקני. בעל
 העבד שהוא מקנה את העבד
 לחירות קא קני האי כסף שמקבל
 צפדינו: ואקדש אני נך. והוא
 קנינו ואמר לה התקדשי לי בכך:
מקודשת. כדמפרש ואזיל טעמיה
 לקמיה: שיש להן אחריות. אדם
 הוקש לקרקעות' דכתיב (ויקרא כה)
 ועם נכסים שאין להם אחריות.
 משוכר או נתון לו קרקעות ומטלטלין
 וזה מושך המטלטלין והקרקעות
 קנינים לו בזמניהם המטלטלין: ואין
 אופכל הנו. שצריך לקנות הקרקע
 בחד מן הדברים שהקרקע נקנה
 בהן כגון כסף או שטר או חוקה
 דעל וגדר ופריך כל שהוא והמטלטלי
 נקנים אגב: באדם חשוב עסקינן.
 שאינו רגיל לקבל מתנות: בהיא
 האשה נ'. שטרלה זאת לתת פרוטה
 לאדם שפיסנו לזה לקבל הימנה
 מתנה: וכן לענין ממונה. הך
 שמעתא דרבא דליפנה קידושין מדין
 ערב ומדין עבד כנעני כן לענין
 ממונה מכל לו שדה ואמר לו תן
 חספה לפלוני ושדי מכורה לך זו
 קנה מדין ערב היך מנה ותהא שך
 מכורה לפלוני קנה אותו פלוני ושהה
 מדין עבד תן מנה לפלוני וקנהו
 לו שדי זו קונה מדין שניהם: גיחא
 לה. להיות נקנית בכל דהו צנין
 כל שהוא ואפילו צנוצת הנאה
 בעלמא: טן דו. גנופים שנים
 בעל ואשתו ואפילו אינו לה אלא
 לזנות בעלמא: דאיתיה למחילה.
 שאדם יושף למחלו: אשה אר
 רחמנא. כי יקח אשה: איש
 אומר רחמנא. כי יקח אשה: איסור
 לזי טרי. להנשא להם אי אפשר
 הילכך האי לא קדיש אלא פלגא
 וחזייה נשאר לאחר א"כ אינה
 מקודשת לזה: ניפשטו קידושי כולה.
 כי אמר חייך מקודשת לי דהא
 מקודשת כלשון הקדש' קאמר לה:
ואפי' למ"ד נ'. פלוגמיהו בזמנה
 תמורה': הסס בהמה היא. ושלו
 היא ואין מעבד על ידו מלהתקדש

לפיכך יש כח במאמר לפשוט והכא דעת אחרת יש חשונה כמותו המעבדת דבדנר שאם אין אשה רוצה אינם קידושין וזו לא נמלה אלא לחייה לפיכך אין דיבור תפיס בה: הא לא דמיא נ' מסקנא דמירוצא הוא אין דבר זה דומה אלא לבהמה של שני שותפין דלכא דעת אחרת המעבדת בה והתם לא אמרי' דתקדש כולה ע"פ האחד: ואינה קריבה. הואיל ונחלתה הקדישה לא נראית לקרב שלא קידשה אלא חזיה ותמכר ויקריב אחרת בדמיה: ועושה תמורה. אס המיר בה: וסמורתה כיוצא בה שמע מינה תלת: בעלי

במשיכה קנה האשה. ואין איפכא תנן. במתני' דהאי פירקא [להלן כו, א]. הכא מיירי שהוא אדם חשוב שאינו רגיל לקבל מתנות ויש לה הנאה בשקבל מתנה והוא אמר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, אבל אם לא היו אדם חשוב ליכא הנאה ומצא שמתקדשת בלא דבר ואינם קדושין כלל, ואע"ג דאמר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, דאי לא תימא הכי למה לי למימר באדם חשוב, הכי איבעי ליה למתני מי סברת דאמר לה אגב, הכא דאמר לה בהדיא הנאה, וכיכ הרי"ף והר"ם ז"ל [אישות פ"ה הכ"ב]. וכן לענין ממונה. תן מנה לפלוני ואין לך ביתי כיון שנתן מנה לפלוני ואין לך ביתי כיון שנתן מנה לפלוני, וכן תן מנה לפלוני ואין לך ביתי כיון שנתן לו המנה ג"כ קנה הבית. וצ"ע למה לא הביא הר"ם ז"ל [מכירה פ"א ה"ו] אלא תן מנה לפלוני ואין לך ביתי. אבל קדושי. שאינה יכולה למחול אימא לא, צריכא. אשה, כי יקח איש אשה. לא חזיא. דאשת איש אסורה לאחר והוא ליה כמאן דאמר התקדשי לי ולאחר. אבל כי אמר להצני ונתרצית נתן לה כסף או שטר מקודשת, לא רצה לומר שאין לה בו אלא חצני, אלא רצה לומר הואיל והרשות בידי ליקח אשה אחרת אקנה ותיהא אשתי את ואחרת. וכתב רבינו מאיר פישא שהרשות בידו, ותיך דאפילו לא אפשר למיכס בספקויהו דאמרין ביבמות [סו, א] שאינו רשאי, הכא רשאי, דכאילו התנה לה בפיורש דמי. ודעת הר"ם [אישות פ"ג ה"ט] כפי' קמא. בכולה. דהואיל וקדשה לחציה דבר שהנשמה תלויה בה קדש. התם בבהמה. שלו וליכא אלא דעת המקדש והואיל והקדיש אבר שהנשמה תלויה בו כולה ורצה לקדש. הכא. איכא דעת האשה, ואצ"פ שהוא כוון לכלולה היא לא כיוונה אלא לחציה, ולא דמיא הא אלא לבהמה של שני שותפין שאם הקדיש חציה אינה קדושה כולה.

במשיכה קנה האשה. ואין איפכא תנן. במתני' דהאי פירקא [להלן כו, א]. הכא מיירי שהוא אדם חשוב שאינו רגיל לקבל מתנות ויש לה הנאה בשקבל מתנה והוא אמר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, אבל אם לא היו אדם חשוב ליכא הנאה ומצא שמתקדשת בלא דבר ואינם קדושין כלל, ואע"ג דאמר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, דאי לא תימא הכי למה לי למימר באדם חשוב, הכי איבעי ליה למתני מי סברת דאמר לה אגב, הכא דאמר לה בהדיא הנאה, וכיכ הרי"ף והר"ם ז"ל [אישות פ"ה הכ"ב]. וכן לענין ממונה. תן מנה לפלוני ואין לך ביתי כיון שנתן מנה לפלוני ואין לך ביתי כיון שנתן לו המנה ג"כ קנה הבית. וצ"ע למה לא הביא הר"ם ז"ל [מכירה פ"א ה"ו] אלא תן מנה לפלוני ואין לך ביתי. אבל קדושי. שאינה יכולה למחול אימא לא, צריכא. אשה, כי יקח איש אשה. לא חזיא. דאשת איש אסורה לאחר והוא ליה כמאן דאמר התקדשי לי ולאחר. אבל כי אמר להצני ונתרצית נתן לה כסף או שטר מקודשת, לא רצה לומר שאין לה בו אלא חצני, אלא רצה לומר הואיל והרשות בידי ליקח אשה אחרת אקנה ותיהא אשתי את ואחרת. וכתב רבינו מאיר פישא שהרשות בידו, ותיך דאפילו לא אפשר למיכס בספקויהו דאמרין ביבמות [סו, א] שאינו רשאי, הכא רשאי, דכאילו התנה לה בפיורש דמי. ודעת הר"ם [אישות פ"ג ה"ט] כפי' קמא. בכולה. דהואיל וקדשה לחציה דבר שהנשמה תלויה בה קדש. התם בבהמה. שלו וליכא אלא דעת המקדש והואיל והקדיש אבר שהנשמה תלויה בו כולה ורצה לקדש. הכא. איכא דעת האשה, ואצ"פ שהוא כוון לכלולה היא לא כיוונה אלא לחציה, ולא דמיא הא אלא לבהמה של שני שותפין שאם הקדיש חציה אינה קדושה כולה.

במשיכה קנה האשה. ואין איפכא תנן. במתני' דהאי פירקא [להלן כו, א]. הכא מיירי שהוא אדם חשוב שאינו רגיל לקבל מתנות ויש לה הנאה בשקבל מתנה והוא אמר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, אבל אם לא היו אדם חשוב ליכא הנאה ומצא שמתקדשת בלא דבר ואינם קדושין כלל, ואע"ג דאמר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, דאי לא תימא הכי למה לי למימר באדם חשוב, הכי איבעי ליה למתני מי סברת דאמר לה אגב, הכא דאמר לה בהדיא הנאה, וכיכ הרי"ף והר"ם ז"ל [אישות פ"ה הכ"ב]. וכן לענין ממונה. תן מנה לפלוני ואין לך ביתי כיון שנתן מנה לפלוני ואין לך ביתי כיון שנתן לו המנה ג"כ קנה הבית. וצ"ע למה לא הביא הר"ם ז"ל [מכירה פ"א ה"ו] אלא תן מנה לפלוני ואין לך ביתי. אבל קדושי. שאינה יכולה למחול אימא לא, צריכא. אשה, כי יקח איש אשה. לא חזיא. דאשת איש אסורה לאחר והוא ליה כמאן דאמר התקדשי לי ולאחר. אבל כי אמר להצני ונתרצית נתן לה כסף או שטר מקודשת, לא רצה לומר שאין לה בו אלא חצני, אלא רצה לומר הואיל והרשות בידי ליקח אשה אחרת אקנה ותיהא אשתי את ואחרת. וכתב רבינו מאיר פישא שהרשות בידו, ותיך דאפילו לא אפשר למיכס בספקויהו דאמרין ביבמות [סו, א] שאינו רשאי, הכא רשאי, דכאילו התנה לה בפיורש דמי. ודעת הר"ם [אישות פ"ג ה"ט] כפי' קמא. בכולה. דהואיל וקדשה לחציה דבר שהנשמה תלויה בה קדש. התם בבהמה. שלו וליכא אלא דעת המקדש והואיל והקדיש אבר שהנשמה תלויה בו כולה ורצה לקדש. הכא. איכא דעת האשה, ואצ"פ שהוא כוון לכלולה היא לא כיוונה אלא לחציה, ולא דמיא הא אלא לבהמה של שני שותפין שאם הקדיש חציה אינה קדושה כולה.

במשיכה קנה האשה. ואין איפכא תנן. במתני' דהאי פירקא [להלן כו, א]. הכא מיירי שהוא אדם חשוב שאינו רגיל לקבל מתנות ויש לה הנאה בשקבל מתנה והוא אמר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, אבל אם לא היו אדם חשוב ליכא הנאה ומצא שמתקדשת בלא דבר ואינם קדושין כלל, ואע"ג דאמר לה הרי את מקודשת בהנאה שיש לך כשקבלתי מתנה ממך, דאי לא תימא הכי למה לי למימר באדם חשוב, הכי איבעי ליה למתני מי סברת דאמר לה אגב, הכא דאמר לה בהדיא הנאה, וכיכ הרי"ף והר"ם ז"ל [אישות פ"ה הכ"ב]. וכן לענין ממונה. תן מנה לפלוני ואין לך ביתי כיון שנתן מנה לפלוני ואין לך ביתי כיון שנתן לו המנה ג"כ קנה הבית. וצ"ע למה לא הביא הר"ם ז"ל [מכירה פ"א ה"ו] אלא תן מנה לפלוני ואין לך ביתי. אבל קדושי. שאינה יכולה למחול אימא לא, צריכא. אשה, כי יקח איש אשה. לא חזיא. דאשת איש אסורה לאחר והוא ליה כמאן דאמר התקדשי לי ולאחר. אבל כי אמר להצני ונתרצית נתן לה כסף או שטר מקודשת, לא רצה לומר שאין לה בו אלא חצני, אלא רצה לומר הואיל והרשות בידי ליקח אשה אחרת אקנה ותיהא אשתי את ואחרת. וכתב רבינו מאיר פישא שהרשות בידו, ותיך דאפילו לא אפשר למיכס בספקויהו דאמרין ביבמות [סו, א] שאינו רשאי, הכא רשאי, דכאילו התנה לה בפיורש דמי. ודעת הר"ם [אישות פ"ג ה"ט] כפי' קמא. בכולה. דהואיל וקדשה לחציה דבר שהנשמה תלויה בה קדש. התם בבהמה. שלו וליכא אלא דעת המקדש והואיל והקדיש אבר שהנשמה תלויה בו כולה ורצה לקדש. הכא. איכא דעת האשה, ואצ"פ שהוא כוון לכלולה היא לא כיוונה אלא לחציה, ולא דמיא הא אלא לבהמה של שני שותפין שאם הקדיש חציה אינה קדושה כולה.

(א) [ע"י סג:] (ג) [לקמן
 כו. וז"ל:] (א) [ע"י סג:]
 (ד) כמותו עה. יבמות
 קית: לקמן מה. ז"ק ק"א,
 (א) [גיון מג.] (ו) לקמן
 מג: (ו) חולין סט: ק"ה.
 תמורה י. יא. עפ"י ד';
 (ח) [נחמ"ב יב. תמורה כו.
 כריתות כו.] (ט) ז"ב ק"ג
 ע"כ, ע"ש.] (י) [מגילה
 כו ע"כ, ולקמן כו ע"כ.]
 (כ) [על כ ע"כ.] (ל) י"א
 ע"כ.] (מ) [דפס"ר: האשה
 רוצה וכו' לא נתלוצץ,
 (נ) [ע"י חו"י מגילה כו:
 ד"ה שמו"ג.] (ס) [ויקרא
 מו, טו.] (ע) [ע"ש בתמורה
 בלמה הרי עלי עולה בהמה
 וע' פ"ד ש"ס ויש לישב
 ק"מ].

הנהגות הב"ח

(א) גב' ואקדש אני לך:
 (ב) רש"י ד"ה מדין שניהם
 משני הדינין כ"ל ויבנת
 מצין נמקם:

מוסף רש"י

קא משעבד נפשיה.
 דאיתיה בעלמא בלא קנין
 (רש"י ב"ב קנ"ג.) ואינה
 שיש להם אחריות.
 קרקעות, שאחריות כל
 אדם (הולא) [המלוה]
 והנחה בחציו ע"פ ל"ה לפי
 שקיימן ועומדין לפיכך
 נשמין עליהן [קמ"ט כו.]
 לפי שאין לוקחין שוללות
 בהן ואין אודיין (רש"י ב"ב
 ב"ב ק"ג.) נכסים שאין
 להם אחריות מטלטלין
 ושטר (ש"ס טו.) נכסים
 שאין להם אחריות
 נקנין עם כו'. דבר
 שהוא קנין לקרקע ואינו
 קנין למטלטלין. (ב"ב טו.)
 אס מכל שטקלין עם
 קרקע, כיון שטקלין ע"פ
 אס הקרקע בלחש שוללה
 קנינים, נקנים מטלטלין
 ענה [לקמן כו.] טב
 לויבט טן דו מלמייב
 ארמלו. טן דו, גופים
 שנים, כד דהא בעל
 [ביבמות ק"ח:] משל הדיקט
 הוא שהנשים אומרות טוב
 לשמע על גוף שנים שמת
 אלמנה (כתובות טו.) ובע"ז
 לקמן (א.) לומר אשה בכל
 דהו ניחא לה (ב"ב ק"א.)
 דבר שאין הנשמה
 תלויה בו, כגון מן
 הארכוסה ולמטה (ש"כין
 ה.) הקדיש חציה. אחד
 מהם (ובתוס' יב.) ואינה
 קריבה. הואיל ובתחלה
 הקדישה לא נראה להקריב.
 דחיה הימנה חולין דמי
 מעיקרו הוא, הלכך אינה
 קריבה עוד ומרעה ולקמן
 בדמיה אחרת (ש"ס.) הואיל
 ומתלה כשהקדיש חציה
 לא הימנה שמה לקריב דלא
 קדשה לחיה וכו' וכן דלא היו
 ידיה לא פשעה קדושה
 בהיא שמתא כבולה, דאין
 אדם מקדיש דבר שאינו
 שלו (תמורה כו.) ובע"ז
 כריתות כו.) ועושה
 תמורה. דהא אשה
 דשותפין (ובתוס' יב.)

גד א מוי פ"ג מהל' אשות
הל"י טו"ע"ע אר"ע ק"י לא
קט"ו ז:
גה ב ג מוי פ"ג מהל' אשות
גו ד מוי פ"ג מהל' אשות
הל"יה סגמ עשין מה
טו"ע"ע עס קט"ו ז:

הגהות הב"ח

(ה) תוס' ד"ה וכן יוסף וכו'
בשטר והממס ל"ל וזכתת חוב
נמקט:

תוס' ר"י הזקן

פסקא למילתיה. והואיל ואמר
חצי פרוטה לא כלום הוא.
מונה והולך [הוא] היה
ליה כאלו אמר התקשי לי
בפרוטה ועולה חציך בחצי
פרוטה וחציך בחצי פרוטה.
חציך בפרוטה מהו. עד כי
טעם מונה והולך שייך טפי
שכחוק כל החשבון יותר
מכשכונל האחד ומחלק כי
הכא שאלו מחלק הפרוטה
אלא האשה. ומסיק דאף הכ"ג
אמרין מונה והולך הוא,
הואיל ועבדי תרי דבורי לחלק
האשה ורצה שהקדושין
יחולו יחד. כל ביומה
מונה והולך. שהקדושין יחולו
היום. שתי חציין בפרוטה.
הכא לא מצינו למימר מונה
והולך ולא כדברו אחד
אמר ולא שייך מונה והולך
אלא כשעושה שני דברים
לחלק מניינא. בתי זימנא
קאמר. והוא כאלו אמר
כולך בפרוטה ומקודשת או
דילמא אין אשה מתקדשת
לחצאים כלה היכא דליכא
טעמא דמתנה והולך. ותיק.
הילכך בחגי תרי בעיי קמאי
הויא מקודשת ודאי דאמרין
מונה והולך ואידך בעיא ולא
איפשיטא ומקודשת מספק.
וכן דעת הר"ם דיל [אשרת
פ"ג ה"ו]. ואיכא מאן דמפרש
שני חציין בפרוטה מהו הדהר
ביה מהויא אקומתא דאם
תמצא שניין מונה והולך
דלעיל, דסבר דאי אמרין
מונה והולך בתרי דבורי כ"ש
הכא בתר דיבורא ופסקי
דכולהו בעיא לא איפשיטא.
הדעיקר מה שפירשנו. תרע
דאפילו כי אסיק דאמרין
מונה והולך בחציין בחגי
פרוטה הדר בעיא אי אמרין
מונה והולך בחציין בפרוטה.
ועוד היכי תני סיפא מילתא
דסתורא ליה לוישא. לשני
בני. ומיירי שהבנים עשו
אביהם שליח לקדש. לא
צריכינן שומא. בקצת פירושים
נמצא [דודק] [דודקא בשריא]
הואיל ובקראי כ"ע בשומא
דירוהו דרבי חטוב הוא
וסמכא דעתה דאשה נמי
בקיאה בהך שומא, אבל מירי
אחרוני שאין יודע שרוכל כל
כך בעולם מודה ל' דרובי
שומא. ומכאן יש להוכיח
שאם קדשה בטבעת הוב
כיון דרבי חטוב הוא ובקיא
כ"ע בשומא יודיה מקודשת
ובלבר שלא יהיה בה אבן
דהיא לא בקיאה בשומת האבן
ולא סמכא דעתה. ע"כ. וקו"ל
דליתא לדרב יוסף פ' לישנא
בתרא. דק"ל שיה כסף ככסף
אע"ג ולא קי"ץ כי תך מסקנא
דהבא דמסיק לעולם דלא שוה,
הילכך אפילו קדשה בטבעת
שיש בה אבן אבן אבן בכל
דהו דהיינו הרי את מקודשת
לי בטבעת זו וראי היא
מקודשת קדושין אמרין ואי
אמר לה בחמשין ושני חמשין
מצד למימר הכי*. מיהו לדעת
הר"ם [אשרת פ"ז הי"ח] אין
זה הדין אלא בבגדים מגולים

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

שבע מינה בעלי חיים. פי' בקונטרס אס נדחו ידו לעולם
דאיכא למ"ד אין דיחוי אלא בשחוטין אבל בעלי חיים
שנדחו חורים ונראים ולדידה קרבה הך בהמה כשחור ולקח חליה
וש"מ דיחוי מעיקרה הו דיחוי פי' כגון זו שמתחילת הקדישה לא
נראית ליקרב דאיכא מאן דפליג דאין
דיחוי אלא בנראה ונדחה וש"מ יש
דיחוי דנמיס פי' יש תורת דיחוי
דבדר שאין קדוש אלא לדמיו כגון
זו שמתחילה לא הקדישה אלא לדמיה
שמתכר ויקדשו דמי חליה שהרי
ליקרב לחלאין לא היתה ראויה ואפ"ה
חל עלה תורת דיחוי לדחות מעל
המונח לעולם ולא אמרינן אין דיחוי
אלא בנדר שהוקדש לגופו ליקרב
וא"ת למה לי לנימיר הני תרמי ש"מ
יש דיחוי דנמיס ודיחוי מעיקרה
אלא אי אפשר לדיחוי מעיקרם שלא
יהא דיחוי דנמיס^א ויש לומר דלאשכחן
דיחוי מעיקרה אע"ג שקדוש קדושת
הגוף כדאמר ר' יוחנן פ' נגמר
הדין (פסדרין דף מו.) כגון אכל חלב
והפריש קרבן^ב ועבד עבודת כוכבים
וזמור זו והואיל ונדחה כשעבד עבודת
כוכבים משום דזבח רשעים תועבה^ג
ידחה ולא דוקא נקט התם והפריש
קרבן תחלה דה"ה עבד עבודת
כוכבים ואח"כ הפריש קרבן דהשתא
הו דיחוי מעיקרה^ד דהא ר"י הו
דאית ליה דיחוי מעיקרה הו דיחוי
אלא משום אידך מילתא דרבי יוחנן
דנשימתי התם אכל חלב והפריש קרבן
לנימיר דהשתא תחילה כיון דשועה
הו לאו בר הפרשה הו^ה נקט נמי
הפריש קרבן ועבד עבודת כוכבים
ואשכחן נמי קדושת דמיס אע"ג
דלא הו דיחוי מעיקרה כגון המפריש
נקבה לפסחו וילדה זכר והו קדושת
דמיס דאין פסקא זא מנקבה ולא הו
דיחוי מעיקרה שהרי הולד ראו
הקריבו ויש פסרים דגרסינן ש"מ
קדושת דמיס מדחה^ו ומפרש דוחה
תמורתה מליקרב מדקמני ותמורתה
כיוצא בה ולא נהירא דהא בכריתות

בעלי חיים נדחים. אס נדחו ידו לעולם ואיכא למ"ד (ביומא דף קד.)
אין דיחוי אלא בשחוטין אבל בעלי חיים שנדחו חורים ונראים ולדידה
קרובה הך בהמה כשחור ולקח חליה: **דיחוי מעיקרה.** כגון זו
שמתחילת הקדישה לא נראית ליקרב ואיכא למ"ד (בסוכה דף לג.):
דפליג ואמר אין דיחוי אלא בנראה
ונדחה: **יש דיחוי דנמיס.** יש תורת
דיחוי דבדר שאינו קדוש אלא לדמיו
כגון זו שמתחילה לא הקדישה אלא
לדמיה שמתכר ויקדשו דמי חליה
שהרי ליקרב לחלאין לא היתה ראויה
ואפ"ה חל עלה תורת דיחוי לדחות
מעל המונח לעולם ולא אמרינן
אין דיחוי אלא בנדר שהוקדש לגופו
ליקרב: **פסקא.** והוה ליה כמקדש
לחלאין: **מונה והולך הוא.** ורישא
דמילתא אמסקנא נמי קאי ולא
לחלאין הוה דאח מי פרוטה לאו
בר תפיסה הו: **כיון דאמר צפרוטה**
פסקא. ולא היה תחילת דבורו אלא
לחליה וטעה לומר שמקדשין לחלאין:
כל ציומיה. הואיל וצדעמיה לגומרו
היוס: **לשני צני.** והס גדולים
ועשאוהו שליח לקדש: **או דילמא**
בסך צפרוטה. למידע ידע דבצניר
מפרוטה לא מקדשה ופרמו לא אמר
על פרוטה אלא שתקנה לו כשימשכנה:
קרקעך בחזקה. כשחאזיק בה:
לא לריכי שומא. שיסומו אותן
שנאים קודם שתקבלם: **לריכי**
שומא. וכיון שלא שמאוס תחלה חליה
מקודשת כדמפרש ואיל: **בזל דהו.**
התקדשי לי צנן כמו שהן ללא לריכי
שומא דצניר מפרוטה לא שו: **לריכי**
דאמר. התקדשי לי בחמשים זוז
והרי לך אלו דנמיסה: **ושו חמשין.**
מיהו לא^א שמאזה צקאים קודם לכן:
^{זה}

הא לא שו כי פליגי דאמר אי דאמר לה חמשין ולא שו חמשין
צריכי שומא דהא שו חמשין רב יוסף אמר צריכי שומא כיון
דאיתתא רב בקיאה בשומא לא סמכה דעתה איכא דאמרי בכל דהו
נמי פליגי רב יוסף אמר שוה כסף הרי הוא בכסף דקיין
אף
(דף כה.) גבי מטמא מקדש עשיר שהפריש קן לכבשתו והעני הואיל ונדחה ידחה גרסינן נמי ש"מ תלת כמו צשמעמין והתם ע"כ אין
לפרש קדושת דמיס מדחה התמורה דאין תמורה צעופות^א אלא ע"כ היינו קדושה ואינה קריבה וא"ת למה ליה^ב לרבי יוחנן לאשמועינן הני
תלת מיני הא שמעינן לה צפרק מי שהיה טמא (פסחים דף קד טז.) ויש לומר משום דפלוגתא היא צפרק בתרא דכריתות (סע) דפליגי בה
רבי שמעון בן יוחאי ורבנן מייתי דברי האמוראים^ג ויש לתמוה אמאי לא פריך עלה דרבי יוחנן כי היכי דפריך צפוק כריתות (סע) עלה
דבי אשעיא דאמר מטמא מקדש עשיר שהפריש קן לכבשתו והעני הואיל ונדחה ידחה דפריך עלה מרבי שמעון מההיא דאמר ל' המפריש
נקבה [לפסחו קודם הפסח תרעה עד שמסתבצ ותמכר ויצא דמיה פסח] ילדה זכר ירעה עד שיסתבצ וימכר [ויצא דמיו פסח] ורבי
שמעון אומר הוא עלמנו יקרב פסח ועוד אדפריך עלה מרבי שמעון לסייעה עלה מדרבנן דקאמרי צרישא ירעה עד שיסתבצ^ד ועוד כיון
דפריך מניחאיה אדפריך מרבי שמעון דצרישא לפרוך מרבי אליעזר דמתני' דתמורה דתנן פרק אלו קדשים (דף יב:) גבי מפריש נקבה
לעולה וילדה זכר רבי אליעזר אומר הוא עלמנו יקרב עולה ויש לומר היינו טעמא דפריך מרבי שמעון משום דצרישא אפילו רבנן מודו
דעך כאן לא פליגי רבנן עליה אלא בנדר דשיין ציה קדושת דמיס^ה סברי מיגו דמתחא ציה קדושת דמיס נחתא ציה נמי קדושת הגוף^ו
וקדושת הגוף לא הו שהרי אין פסקא זא מן הנקבה אבל גבי קן אפילו רבנן מודו שהרי אין קדושת דמיס חלה צעופות^ז ולמילתא דרבי יוחנן
דכח לא מני לאותובי משום דהו כי הוה דהמפריש נקבה לפסחו ואי הוה מותיב מרבי שמעון הוה אמיינא לסיועיה מדרבנן וממילתא
ד' אלפסחו קודם הפסח תרעה עד שמסתבצ ותמכר ויצא דמיה פסח] ילדה זכר ירעה עד שיסתבצ וימכר [ויצא דמיו פסח] ורבי
אמר לעיל דלא פשוט קידושין צבולה אלא משום דאיכא דעת אחרת ואינה מתרצה אלא למה ששומעת אבל אם היינו יודעים שמתרצה
צבולה פשוט קידושין צבולה והכא גלי דעתה שמתרצה צבולה וי"ל דאי הו מיירי דאמר לה בלשון קידושין אין הי"ג דהו פשוט קידושין
צבולה אבל הכא איירי דאמר לה הרי את מאורסת לי או נחד מהני לישני דלעיל (דף יא.): **הצייך בפרוטה היום והצייך בפרוטה**
במחר. כך אמר לה צפעס אחת: **שתי בנותיך לשני בני.** אומר ר"י דמיירי צננות קטנות דקידושין דאז נינהו דאי צנדות
ואז מקבל קידושין צמורת שליחות פשיטא דצני פרוטה לכל אחת שליש לא עדיף ממשלחו דבמר נותן דקאמר לאו דוקא שהרי
הנותן ע"כ צמורת שליחות צניו הוה זא ואי צמר נותן אזלינן הו צני שתי פרוטות כאילו הצניס בעצמם מקדשין אבל הצעיה היא
אי צמר מקבל אזלינן לגמרי דשמתא אין לחוש אלא יוקדש המקבל שוה פרוטה^ח וי"ל שצירר לחוזה מהס כגון רחל לרחובן ולאח לשמעון
בתך וקרקעך דקרקע נקבה ככסף: **ורב יוסף אמר צריכי שומא.** קודם קידושין קאמר דרבי צונטרס^ט ותימה דלקמן פ"ב (דף מה.)
תניא גבי התקדשי לי (ה) בשטר חוב והממס אומרים שמין את הנייר אס יש צו שוה פרוטה מקודשת ומשמע שמין את הנייר
אחר קידושין ואע"ג דמתחלה שומת הנייר לא היתה ידועה ויש לומר דלנישנא דאמר בכל דהו כולי עלמא לא פליגי
איירי דאמר לה כל דהו ולנישנא דבכל דהו נמי פליגי הכי קאמר ואס רוחא לקדשה בשטר שמין את הנייר מתחילה
אס יש צו שוה פרוטה מקודשת כלומר אס שמוהו תחילה לאפוקי ממ"ד מקודשת אע"פ שאין צו שוה פרוטה מעשם שטר:

א) פסחים ל"ג. יומא קד.
כריתות כ"ח. תמורה כ"ו.
זבחים ב' ט"ז. (ג) "ופירוטה"
ליתא כתיב' ובעש"י, ועיין
ד"ה דצנין. (ד) "ימתין" ליתא
כתיב' (ה) (ו) ובעש"י נטף: מי
אמרין. (ז) "עין מוס" לקמן ט
ע"א ד"ה והלפתא, וצמרתס"א
עס דלמוס' לא גרסינן "נמי".
(ח) ובעש"י ר"י: שמאוס. (ט)
(י) ובעש"י: ושממה, וכן
במשאן. (יא) נמשל בל, ועיין
חולין ה' ע"א - ע"ב. (יב)
(יג) "עין כריתות מ ע"א
ועשמי"ק סע. (יד) [תמורה יג
ע"א]. (טו) [בעש"י: ל. ועיין
מכרס"ל. (טז) [ועס ד"ה ע"ג].
(יז) [וספתא תמורה פ"ב].
(יח) [בעש"י: דקדושי. (יט) [שס
ט ע"א]. (כ) [לקמן לא ע"א].
(כא) [אזיל מיה רבא דרבי].
(כב) [אזיל דלשנא. (כג) [נט ע"א
ד"ה והלפתא].

גזיון הש"ס

גפ' בתר גזיון ופסקל. עיין
ב"מ לו ע"ב:

מוסף רש"י

בעלי חיים נדחים. בהמה
שנדחת צמיס דמיה דיחוי
גמור, שאף לנשנאית למה
שהיה ראויה אינה קריבה
אלא רועה (פסחים צח.) וא"כ
הדר ימחו אדמו לעולם
משום דיחוי קמיל (תמורה
כז.) דהוי מעיקרה. כגון
זו שמתחלה הקדשה דמית,
הו דיחוי ופלוגתא היא
דאיכא למ"ד נראה ונדחה שוה
אינו מחר ונראה, אבל דחוי
מעיקרה לא הו דיחוי (שם).
יש דחוי ברמים. אפילו דבר
של שנה תחלה להקרבתו ופניו
אלא לדמיו, כגון הקדש חליה
ותחיה שני חולין, דחוי ליקרב
לגופו כמחלה הקדש, אינו
קרב עוד לעולם, דהואיל ונדחה
ידחה, ולא מימא אין דחוי
קדשים אלא הקדש לגופו
ונדחה מעיקרה אבל קדושת
דמיס לא אלמנא למימר ציה
מורת דחוי ואי אחא לא שעמ
הכשר הקרבה כגון הכא דחוי
ולקח חליה מקרב (פסחים צח.
ובע"י זבחים יב.) ותמורה כז:
גזיון רש"י. (כ.) לישנא אחרינא
יש דחוי בשני דרמיס שלא
פרע לקוט חליה של מצרו שלא
השתה קטייה לו שהקדישה
שעמין לא קנה חליה משל
מצרו, ואיני נראה למורי
(תבחים יב.).

מוסף תוספות

א. שאם היה ראוי לקדושת
הגוף לא היה דחוי מעיקרה.
תנן ב"מ הל"ש. ואת כן כיון
דאמר דהחיל מעיקר הו
לגופו שבעין נמי דיש דיחוי
ברמים. מוס' פסחים ל"ג. ד"ה
וש"מ. ב. ולא הו דיחוי
ברמים דהחילת הקדשו למובח
שהרי חייב חטאת אלא שאין
יכול להקריבו עד שישישה
תשובה. מוס' הל"ש. ג. דאי
משנתשה שוטה שהפריש
קרבן אין הקדשו הקדש. מוס'
שם. ד. ח. ח. ח. ח. ח. ח. ח. ח. ח.
דפליגי תנאי בבעלי חיים אי
נדיחין אי לא אשמעין דר'
יוחנן אית ליה כמ"ד בע"ח
נדיחין. מוס' תמורה כו: ד"ה
ש"מ. ה. ובהני דמי קמישני
ו. דבעפופות לית בהו פרוין,
ונעקרה מקדושת מוצב דלא
הן ולא דמיון קרבי. מוס'

תמורה כו: ז. פי' ונתן לה שתי פרוטות עכשיו ואמר לה הכל עכשיו והיינו דאמרין או דילמא הכי קאמר ויחלו קדושי
האינא ולא ליגמרו עד למחר ואלו היתה אמירה של מחר למחר הא ראי ליכא למימר הכי. רש"י. ח. כיון שבו
תלוי קידושין הו כחד גופא. ט. דהא אפי' אמר לה בכל דהו פליגי לאיכא דאמרי דבעינן דקיין בשעת
הקדושין. מוס' הל"ש.

*אולי צ"ל: לא צריכיס שומא ומקודשת.